

unu

— CINE AR CUMPĂRA *VREODATĂ* AȘA CEVA? ZISE Vivi Swayne, înhățând revista *Lucky* pe care-o ținea în mână prietena ei Lane Morris.

Era deschisă la o pagină plină de rochii oribile alb cu negru care arătau ca și cum ar fi ieșit dintr-un coșmar din *Alice în Țara Minunilor* — toate cu imprimeu gen tablă de șah pe ele și fuste ridicole înfoiate. Mai rămăsese doar o lună până la petrecerea de absolvire și niciuna dintre ele nu-și alesese încă o rochie. Dar dacă astea erau porcăriile oferite de lumea modei, Vivi se gândi că s-ar descurca mai bine fără așa ceva.

— N-aș putea purta una din astea nici ca provocare.

— Te rog! N-ai avut parte de nicio provocare în viața ta! sublinie Lane, lăsându-se pe spate pe spătarul de vinilin verde de la Lonnie's Bagels and Coffee Shop și sorbind din ceaiul ei cu mirodenii.

În jurul lor, o mulțime de grupuri de puștani de la Liceul Westmont sporovăiau, sorbeau din cafele și se îndopau cu prăjiturile de ciocolată celebre de la Loonie's. Locul deținut în asociație familială, luminat strălucitor, în crom, cu lumini de neon, teoghele și separeuri clasice, reușea să păstreze o atractivitate plăcută. În timpul forfotei matinale, localul era la dispoziția navetiștilor agitați și a dependenței lor de cafeină, înainte să sară în trenul de New York. Pe timpul prânzului era destinația locală pentru sandviciuri delicioase. Dar spre seară devenea ținta favorită a celor de la Liceul Westmont, și se găseau destule cafele și dulciuri în jur care să le facă zahărul să circule prin sânge întreaga seară.

— E-adevărat, adăugă Curtis Miles, care stătea în partea opusă a mesei, gesticulând cu o furculiță de prăjituri ce arăta cam deteriorată.

Lane roși puternic pe sub pistrii săi și-și aduse părul lung și roșcat peste umăr, astfel încât să aibă o ocupație trăgând de el. Vivi își dăduse seama că era un gest de nervozitate — unul care de cele mai multe ori era provocat de Curtis. Chiar dacă ei doi erau vecini încă de când mergeau pe

tricycle, Lane făcuse o pasiune deosebită pentru Curtis în ultimii doi ani. Curtis însă era total și pe deplin în necunoștință de cauză în privința pasiunii pe care-o inspira.

— Ba am acceptat o provocare! protestă Vivi, smulgând furculița din mâna lui Curtis. Luă o mușcătură uriașă din prăjitură și împinse farfuria înapoi peste masă. Ce ziceți de faptul că am mâncat toată cutia de înghețată Chubby Hubby în zece minute?

— Da, dar oricum voi ai să faci asta, spuse Lane.

Vivi se dezumflă puțin.

— Bine, e-n regulă! spuse. Deci nu-mi place când alții îmi spun ce să fac. Nu-i o noutate.

Își trase picioarele lungi sub ea, pe bancă. Aruncă revista deoparte și puse mâna pe prăjiturica ei albă cu negru, mușcând din partea albă. Se relaxă apoi, lăsându-se pe spate lângă Lane, și-și roti capul până își găsi o poziție confortabilă — una care să nu lase elasticul care-i ținea părul blond și des într-o coadă de cal să o deranjeze.

— Unde naiba o fi Isabelle?

Isabelle și Vivi fuseseră cele mai bune prietene încă de când împărțiseră împreună banca în clasa întâi, iar când îi întâlniseră pe Lane și pe Curtis în gimnaziu, cei patru alcătuiră un grup perfect. Deși Curtis nu mai petrecea tot timpul cu ele,

rămăseseră foarte apropiați și-i promisese ră lui Izzy că se vor întâlni să vorbească despre petrecerea de absolvire, din moment ce, firește, aveau să meargă împreună.

— I-ai spus că la Lonnie's, da? Nu la Starbucks!

— De ce i-am fi spus la Starbucks? Nu mergem niciodată acolo. E malefic, spuse Curtis, privind afară pe fereastră la noua cafenea care se deschisese vizavi iarna trecută.

— Te rog! Ai devenit dependent de frappuccinoul lor! îl luă în râs Vivi.

— Fac un frappuccino nemaipomenit, căzu de acord Curtis, uitându-se la cafeaua lui simplă.

— Curtis! Dumnezeule! făcu Vivi, lovindu-l în braț. E Loonie *aici!*

Își ridicară toți privirile spre proprietara în vârstă din spatele tejghelei, care părea să locuiască în cafeneaua ei. Tocmai îi număra restul lui Kim Wolfe, una dintre colegile lor de clasă. În mod normal gălăgioasă și total nesuferită, Kim aștepta acum răbdătoare, mestecând gumă, în vreme ce Loonie îi număra bănuții unul câte unul. Nimeni nu-și pierdea răbdarea cu Loonie. Femeia reprezenta o instituție.

— Nu poate să ne audă, spuse Lane, coborându-și vocea.

— Își închide aparatul auditiv când locul e SA, adăugă Curtis, îndepărtându-și bretonul castaniu din ochii lui căprui și mari.

— SA? întrebă nerăbdătoare Vivi.

— Supraaglomerat, lămuri Curtis, ridicând din umeri.

— Zău, mă scoate din sărite chestia asta cu pusul inițialelor la orice! îi spuse Vivi.

— Ia zi tu cum te simți, pe bune! îi aruncă înapoi Curtis, trăgându-și din nou bretonul peste ochi.

Exact în acel moment, ușa din față se deschise și intră cea de-a patra componentă a careului, Isabelle Hunter. În seara aceea, Izzy arăta mai perfect ca niciodată, cu un pulovăr roz pe gât, jeanși skinny și ghete negre pe gleznă. Pielea ei ciocolatie era impecabilă, părul drept era dat pe spate și legat cu o bentiță albă, iar în urechi îi străluceau două mici diamante.

— Doamne, Doamne, fetelor, o să mă iubiți! chițăi Isabelle, grăbindu-se spre ele.

Aruncă pe masă un dosar roz pe coperta căruia scria BALUL DE ABSOLVIRE, cu litere mari și strălucitoare.

— Ăăă... ești sigură că vrei să arăți chestia asta în public? întrebă Vivi, în vreme ce Izzy se așeză lângă Curtis.

Era vestitul Plan de Bal al lui Isabelle, la care lucrase încă din clasa a noua.

— Da, da, firește! Din moment ce înăuntru..., spuse Isabelle, răsfoind prin paginile colorate, cu colțurile îndoite, pline cu fotografii de rochii, flori, limuzine, bijuterii, pantofi, genți și tot soiul de alte lucruri pe care le tăiase din reviste de-a lungul anilor, și scoțând o foaie galbenă aflată mai la fundul dosarului. Ta-daaaa! anunță ea, ridicând-o cu un surâs larg. O chitanță de la o limuzină Mercedes albă!

— Ce? exclamă cu răsuflarea tăiată Vivi, înhățând foaia.

— Am închiriat-o în după-amiaza asta. E perfectă și e numai a noastră! spuse Isabelle veselă. E pentru patru cupluri, așa că intrăm cu toții!

— Iz, asta e așa de MRR! spuse Curtis.

— Mișto și repede rezolvată? presupuse Isabelle.

Vivi observă suma totală de închiriere din josul paginii și fluieră ușor.

— Ăăă... Iz... e cât muntele Everest!

— E deja plătită, spuse Isabelle, făcând un gest cu mâna. Am primit banii pentru absolvire de la bunici, și erau de patru ori mai mulți decât mă așteptam.

— Glumești! spuse Lane.

Bunicul Isabellei, un fost superstar în NBA, oferea mereu daruri nebunești nepoților săi.

— Isabelle, e nemaipomenit!

— În cazul ăsta, nu plătești și pentru smochingul meu? glumi Curtis, sorbind din cafeaua lui.

— De ce? Oricum plătesc pentru al lui Shawn, spuse Isabelle, înhățând furculița nefolosită din fața lui Lane și înfigând-o în prăjitura lui Curtis.

Lane, Vivi și Curtis schimbă priviri deprimante.

— Nu se poate! spuse Vivi.

Isabelle ridică din umeri.

— Asta fac oamenii când au o relație matură, Vivi, răspunse ea, pe tonul unei educatoare de grădiniță.

— Mda, sau când sunt într-o relație în care unul profită mereu de celălalt, murmură Vivi.

Un comentariu pe care Isabelle îl ignoră, ca de obicei.

Cu toate acestea, Vivi era sincer iritată. Isabelle era cea mai bună elevă din clasa lor, căpitan al echipei feminine de baschet a liceului, nu bea niciodată, nu fuma, nu înjura și, de curând, primise o distincție din partea primarului micului lor oraș din New Jersey pentru munca voluntară depusă alături de Meals on Wheels. Fusese admisă din vreme la Universitatea Stanford. Pentru clasa ei, era bijuteria coroanei. Prietenul ei, Shawn Littig, însă, era oaia neagră a clasei. Întârzia mai tot timpul, chiulea ca să tragă din țigară și răspundea

obraznic profesorilor doar ca să arate de ce e el în stare. Toți îl știau de lichea, dar Isabelle continua să susțină că era doar greșit înțeles și că nimeni nu-l cunoștea pe Shawn așa cum îl cunoștea ea. Din păcate, Vivi avea credința că era taman invers: Oricine de pe lumea asta îl putea citi pe Shawn ca pe o carte — ca să fim mai exacti, ca pe un gunoi de roman de duzină —, dar el o cucerise complet și total pe Isabelle.

— A cheltuit o mulțime de bani pe mașină, așa că era pe zero, explică Isabelle. Iar partenerul meu nu va veni la bal în jeanși și tricou.

— Ar fi trebuit să pună deoparte. Toată lumea știe cât de important este balul pentru tine, spuse Vivi. Sau e singurul care n-a rășfoit pagină cu pagină chestia asta! făcu ea, arătând spre dosarul cu materialele pentru bal.

— Hei! Nu râde de dosarul ăsta! o mustră Isabelle, punând o mână protectoare pe copertă. Și da, l-a văzut. De fapt, i-a plăcut exact smochingul pe care l-am ales pentru el din articolul din *Teen Vogue* cu balul clasei a X-a, adăugă ea mândră. Și că tot vorbim, și-a închiriat Jeffrey smochingul?

Vivi trase adânc aer în piept. Sperase să evite discuția asta, dar ar fi trebuit să știe mai bine.

— Ăăă... Jeffrey și cu mine am cam terminat-o, spuse Vivi, zgândărind o pată de pe vinilul verde.

— Cum? Când? întrebă Isabelle.

— Tu știi? îl întrebă Lane pe Curtis, întinzându-se peste masă ca să-l înghiontească în braț.

— Păi... am vorbit cu Jeff azi-dimineață, răspunse Curtis, frecându-și brațul și arătând ca prins cu ocaua mică.

— De ce nu mi-ai spus? îl interogă Lane.

— Hei, sunt băiat! Avem și noi un cod, făcu Curtis, dându-și ochii peste cap.

— Vivi, ce s-a-ntâmpat? îi întrerupse Isabelle. Eu credeam...

Vivi își ridică mâinile și prietenii ei tăcură.

— Am rupt-o seara trecută. Nu-i nicio scofală. Până la urmă, tot se întâmpla!

Desprinsese partea neagră a prăjiturii ei, o plie și împinse în gură bucata întreagă, privind pe fe-reastră în speranța că se va pune repede cruce subiectului. Peste drum, la Starbucks, era plin de elevi dintr-a IX-a și a X-a care încă nu erau îndeajuns de „evoluați” ca să înțeleagă statutul localului lui Lonnie.

— Vivi, ce s-a întâmpat? De ce nu m-ai sunat? întrebă Lane.

— Ești bine? interveni Isabelle.

— Sunt bine, spuse Vivi cu gura plină de prăjitură. Nu ieșeam decât de vreo trei săptămâni împreună. Nu e sfârșitul lumii.